

Veľká cesta malého hrdinu za divmi Polonín

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden malý mravček. Volal sa Vilko. Raz si mravček Vilko povedal: „Keď budem veľký, precestujem celé Poloniny.“

Prešli roky a mravček vyrástol. Stále pamätal na svoje predsavzatie. V blízkom okolí poznal každé stebielko, každý kamienok, každú jamku. Chcel sa však pozrieť aj ďalej. Za hranice všedných dní.

Kým vonku pršalo, balil si do kufra veci. Trvalo to celý týždeň. „Nevadí, že prší. Počkám si na krajšie počasie,“ povedal si trpezlivý mravec.

V stredu ráno vyšlo slniečko. Vilko chytil do ruky svoj kufrik na kolieskach a vydal sa na cestu. Spočiatku sa aj bál. Cestou sa však povzbudzoval: „Ja nie som bojko! Som predsa veľký odvážny mravec! Chcem vidieť veľký svet!“

Odvážne prešiel kvetinkovou alejou, papraďovou čistinkou, potom brezovým hájičkom, až sa dostal k bystrému potôčiku. Bystrinka vyzerala ako obrovské rozbúrené more. Zastal a poškrabal sa po hlave: „Čo tu robíš? Ako sa dostať na druhú stranu?“

Pokúsil sa vyliezť na najbližší balvan, aby sa rozhladol po okolí. Keď sa konečne aj s tučným kufrom vyštvrel hore, tieklo z neho ako z vodovodu. Hlasno dýchal. Zrazu sa naňho vymrštil dlhý lepkavý jazyk v tvare ypsilonu. Ledva sa mu stíhol uhnúť. Jazyk patril užovke, ktorá sa

na kamenom balvane vyhrievala.

„Šššo tu chceeešššš, mališššský mravššššeeek?“ opýtala sa užovka.

„Nič, milá užovka, chcel som sa len rozhladnúť po okolí. Zvedavý som, preto som sa vybral na cestu do sveta. Zaujímam ma život a obyvatelia nášho lesa. Rád by som spoznal nových priateľov,“ odpovedal jej úprimne mravček.

„Ssi milý. Ako sssa voláššš?“ spýtala sa užovka.

„Som Viliam,“ predstavil sa zdvorilo Vilko.

„Ja sssom užžžovka Žžžofka. Ale môžeš ma volať Žžžofka,“ usmiala sa na mravčeka.

„A ty mňa pokojne volaj Vilko, budeme kamaráti,“ usmial sa aj on.

„Počuj, Vilko, hybaj na môj chrbát, teraz pocestuješšš sssvetom na ňom!“ zvolala Žofka.

Užovka vzala mravčeka na svoj chrbát a previezla ho celým obrovským lesom - poloninským parkom. Videl obrovské stromy, spoznal mnohé vzácne rastliny i tajuplné bytosti.

V noci najradšej prespával v čemerici purpurovej. V nej mu bolo mäkkučko a snívajú sa mu tie najsladšie sny. Na kvapke ranej rosy sa kízal po listoch trávy ako na tobogane. Zo žltých kvetov iskerníka po celé dni mával na motýle, ktoré tancovali nad jeho hlavou.

Žofka užovka mu ukázala obydlia medveďa hnedého, vlka obyčajného, rysa ostrovida, mačky divej, sovy dlhochvostej a vydry riečnej. Popreháňali sa aj po lúke, kde sa pásol vzácny zubor hrivnatý.

„Pozri, Vilko, tam v diaľke je loss!“ zvolala zrazu Žofka, „Asssi sssa tu zatúlal. Issste prišššiel z Poľska. Je známe, že lossy žžžijú na jeho sssevere.“

Mravec Vilko len oči naširoko otváral. Už sa tešil, ako toto všetko neskôr porozpráva svojej rodine doma.

Na trinásty deň ho Žofka zoznámila ešte so svojimi priateľmi čiernomodrým fúzačom alpským a čiernožltou salamandrou škvrnitou. Tí sa pridali k ich putovaniu a tiež nasadli na chrbát užovky Žofky. Celý mesiac ešte trvalo ich veselé dobrodružstvo.

Urobili si veľa spoločných fotiek, ktoré sa stanú spomienkou na dobrých kamarátov, veselé zážitky a najmä na krásy a divy sveta, do ktorého sa mravček narodil.

Nela Karľová, ZŠ P.O. Hviezdoslava, Snina, 4.B trieda

Zo života siedmich rodín Polonín

V Poloninách, pod starým dubom, žije rodinka Medved'ovcov. Je jeseň a medveď Anton má narodeniny. Chcel by pozvať všetkých svojich priateľov na oslavu. Zapol počítač a poslal pozvánky internetovou sieťou Lesné podhubie rodine Rysových, aj rodine Vlkových, aby prišli do kaviarne veverice Amálky.

Keď prišli pred kaviareň, Anton srdečne privítal hostí. V kaviarni pristavali malý kútik pre deti. Dobré, že prišli aj deti Rysových a Vlkových. Medveď Anton dal priniesť tortu, víno a detské šampanské. Deti sa hrali so šiškami, bukvicami a žaludmi. So šiškami sa hrali tak, že si stavali veže. Bukvice hádzali do dier. Zo žalud'ov robili panáčikov a ubytovali ich do veží zo šišiek. Anton a ostatní dospelí sa rozprávali o tom, ako ochrániť les pred nedobrymi ľuďmi. Bola to pekná oslava. Trvala až do zotmenia. Potom sa išli všetci do svojich príbytkov vyspať.

Ráno sa na Ulicu Purpurovú presťahoval do bytovky sídliska Čemerice čmeliak Vasil'. Prenajal si bývanie číslo 4B, teda poschodie 4, byt BÉ. Bol to odborník na výrobu štiav, sirupov a nanukov. Začal experimentovať s miestnymi vôňami a chuťami rastlín. Podarilo sa mu vyrobiť vynikajúce fialovo-zelené čemericové a žlté iskerníkové nanuky. Všetky deti z okolia si ich veľmi obľúbili a stali sa hitom sezóny. Potom zem prikryl sneh, všetci obyvatelia sa utiahli do svojich domovov a Poloniny na čas stíchli.

Nastala jar. Pani Vlkovej sa narodili dvojčičky Max a Mili. Anton sa stal krstným otcom Mili, Pani Medveďová zasa krstnou mamou Maxa.

Rysovi sa majú dobre. Tiež sa im narodili dvojčičky, Roman a Renáta. Pani Rysová je dobrá učiteľka, už teraz sa teší, ako ich bude vychovávať.

Veverička Amálka a čmeliak Vasil' sa zoznámili a začali spolupracovať, aby mohli vymýšľať nové cukrovinky a pochutinky pre obyvateľov lesa.

Na návštevu Polonín sa z Poľska vybral aj los Paviel. Išiel za svojimi príbuznými do rodiny Danielovcov. Na ceste ku Danielovcom stretol Paviel čmeliaka Vasiľa. Keď sa dozvedel, aké dobroty varí, opýtal si od neho čemericový nanuk a zaváraný pýr, aby priniesol domácim nejaký chutný darček. Paviel došiel na adresu a Danielovci si ho pekne uhostili. Ponúkli mu slovenskú špecialitu - výborné bryndzové trávničky. Veľmi mu chutili. Poďakoval sa Danielovcom za výborné a s láskou uvarené trávničky a išiel do kaviarne k veverici Amálke. Tam stretol rodinu Rysových a pri chutnej káve si pekne podebatovali. V tej chvíli sa rozhodol, že ostane žiť na Slovensku a dohodol sa s pani Rysovou, že ho naučí slovenčinu. A tak sa los Paviel ešte tohto roku presťahoval ku Danielovcom.

Nina Burdová, 4.B

ZŠ P.O. Hviezdoslava, Snina

Ťažké zadanie

Jedného dňa učiteľka prišla na hodinu slovenského jazyka a dala nám zadanie literárnej súťaže Sedem divov Polonín. Zamyslela som sa. Iba sedem? Tak to bude ťažké, veď tu je všetko divné, totižto divne krásne.

Pozrime sa dookola. Sme obklopení krásnou prírodou so storočnými stromami, ktoré si pamätajú aj tie najtajnejšie lásky. Lásky, ktoré boli potom spečatené v drevených kostolíkoch. Niektoré prekazené smutnou históriou, ktorú nám navždy budú pripomínať vojenské cintoríny. Navždy budeme ďakovať našim otcom a materiam, že nedovolili vymrieť láske k tradičným remeslám, aké napríklad prekvitajú v topolianskom Košari. Na to všetko dohliada Medová baba a dedko Večerníček z chalúčky, ktorým svietia žiarivé hviezdy z jasnej oblohy.

Uf, zvládla som to! Hoci by som mohla pokračovať donekonečna. Toto je mojich sedem divov Polonín. Máš aj Ty svoje?

Autor: Ema Surmajová

Škola: Základná škola s materskou školou Alexandra Duchnoviča, Ulič 137

Ročník: 3. ZŠ

Komentár: Vybrala som si storočné stromy, drevený kostolíky, vojenské cintoríny, tradičné remeslá, Medová baba, chalúpka dedka Večernička a jasná žiarivá obloha. Sú to miesta, ktoré mi pripomínajú mojich blízkych.

